

var henviſt til Finantsministeren, hidrører dette utvivlsomt fra, at han har henvendt ſig til Finantsministeren med Paabeſtaeſe af, at hans Andragende var henviſt af dette Thing, og at Svaret alſaa refererer ſig til Bedſommendes eget Andragende, hvori han har forment ſig at være henviſt. Det er den eneſte Forklaring, ſom jeg kan give. Jeg kan være fuldſtændig enig med den ærede Ordſfører for Mindretallet i, at gjentagne Henviſninger kun kunne antages at føre til et andet Reſultat, naar der kommer noget Nyt frem i Sagen. Ganſke viſt have gjentagne Behandlinger af Invalideſpørgsmaal oftere bragt forſkjellige Reſultater og et for Invaliderne gunſtigere Reſultat; men det har ſaa ogſaa været paa Grund af, at der i de nye Andragender, hvad enten de vare indkomne umiddelbart eller have været henviſte fra dette Thing, er fremkommet noget Nyt. Jeg ſkal forøvrigt ikke udtale mig om de Regler, hvorefter, eller rettere om den Maade, hvorpaa jeg anſer det for rigtigt at anvende Invalidelovens Beſtemmelſer, thi jeg har ſaa ofte havt Leilighed til at fremkomme med Udtalelſer derom i dette Thing, og dertil kommer, at jeg dog har nogen Grund til at tro, at jeg ikke er i nogen væſentlig Uoverensſtemmeſe med dette Thing med Henſyn til ſelve Reglerne. Noget ganſke Andet er det, at man kan komme til et forſkjelligt ſubjektint Skjøn i det enkelte foreliggende Tilfælde; det er umuligt Andet, end at det maa hænde og hænde jævnligt. Men der maa jeg udtale, at et andet Skjøn fra Medlemmer af dette Thing jo ikke kan borttage noget af det Anſvar, jeg har for at udføre Lovens ſaaledes, ſom jeg ſkønner, at den rettelig bør udføres. Naar den ærede Ordſfører for Mindretallet har lagt den Betydning i Henviſningen til mig, at man opfordrer mig til med ſærlig Velvillie at tage diſſe henviſte Invalideſpørgsmaal under fornyet Overveieſe, ſaa vil jeg kun dertil bemærke, at en Appel til yderligere Velvillie hos mig for Invaliderne i Virkeligheden er overflødig. For mig er Spørgsmaalet kun det, om jeg forſvarligt indenfor Lovens Regler kan give eller ikke give. — Der er foreſlaaet henviſt to Sager, ſom ikke angaa Invalider. Under Nr. 22 er henviſt et Andragende fra en forhenværende Eier af en Grændſemølle ved Kongeaen til Finantsministeren, og ved denne Henviſning i Betænkningen er der draget en Parallel eller ialtſald gjort opmærksom paa en tidligere Afgjørelſe af et Spørgsmaal om Erſtattung til en Grændſemølle. Jeg maa fremhæve, at her ved Siden af Ligheden er en væſentlig Ulighed, idet denne Mand forſt har erhvervet Møllen 6

Åar, efterat den nye Grændſe blev trukken, og at jeg dog vel tør antage, at man i 1870 — det var den Tid, da han erhvervede denne Mølle — havde al Grund til ikke at være for ſangvinſk i ſine Forventninger om, at Landet ſyd for Kongeaen vilde blive gjenerhvervet hurtigt, med andre Ord, at han ved denne Erhverveſe af Møllen i 1870 havde al Grund til at vurdere den Eiendom, han overtog, uden ſærligt Henſyn til den Mulighed, at en ny Landgrændſe kunde give Møllen en større Verdi, end den havde i 1870. Havde denne Sag været mere overensſtemmende med den, der fandt ſin Afgjørelſe, jeg tror i ſidſte Samling, ſaa havde mit Svar til Manden ogſaa været et andet, end det nu blev. — Den anden Sag, ſom ikke angaar Invalider, og ſom er henviſt til mig, angaar en ved ſærlig Lov pensioneret Betjent ved en af de bortſaldne Hofetater. Jeg kan fuldtvel erkjende, at den Pension, denne Mand har ſaaet ved ſærlig Lov, kan være lidet tilſtrækkelig til denne gamle Mand og hans Families Fornødenheder, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa at den Underſtøttelſe, han har ſaaet, er to Trediedele af den Løn, han havde, og jeg ſer ikke rettere, end at derſom man af Henſyn til den høiere Alder eller af Henſyn til Pensionens Utilſtrækkelighed i og for ſig vilde forhøie en ſaadan ved ſærlig Lov giben Pension, maatte det ganſke naturlig trække Følger med ſig ogſaa med Henſyn til de Pensioner, der gives efter den almindelige Penſionslov, hvor jo Maximum ogſaa er $\frac{2}{3}$, og hvor ſelve Pensionens absolute Størrelſe ofte ikke er større end denne, ikke at tale om de umiddelbare Statstjenere, der jo ikke have nogen Penſionsret, og ſom ſaa kun, foruden hvad der mulig er erhvervet gjennem Fradrag i deres ſmaa Lønninger til Selvforsørgelſe med Tilſkud fra Statskaſſen, kunne faae af Underſtøttelſeſkaſſerne 200 Kr. Jeg vil nødig have dette opſatt paa den Maade, at jeg ikke ſkulde have ſamme Medfølelſe for denne gamle Pensionist, ſom det ærede Thing eller Udvalg har havt, men jeg har kun troet det nødvendigt at gjøre opmærksom paa, at der, forſaa vidt jeg kan ſe, ikke her foreligger mere extraordinære Omſtændigheder for at forhøie Pensionen udover dette almindelige Maximum af Pensionen af $\frac{2}{3}$ af Lønningen, end der foreligger for mangfoldige af Statens afgaaede umiddelbare Tjenere, og jeg ſer alſaa ikke rettere, end at det maatte have Følger ogſaa for diſſes Bedkommende, Noget, der jo f. Ex. vilde kunne faae ſit Udtryk deri, at der blev givet Underſtøttelſe til Penſionister, naar de vare naaede en vis Alder. Man kunde ſætte denne høit,